

Laura Frantz
De bijenkoningin

Roman

De bijenkoningin

Van Laura Frantz verscheen eerder:

De pioniersdochter

In het fort van de kolonel

Terug naar de Rode Rivier

Bruid in het maanlicht

De bestemming van Elisabeth

De Ballantyne Kronieken:

De dochters van de meestersmid

De tweestrijd van Elinor

De thuiskomst van Rowena

Laura Frantz

De bijenkoningin

Vertaald door Kees van Weele

KokBoekencentrum Uitgevers - Utrecht

Aan mijn zesde overgrootvader,
George Hume van Wedderburn Castle,
Berwickshire, Schotland

Vertaling: Kees van Weele
Ontwerp omslag: Mark Hesselink
Lay-out binnenwerk: Crius Group
ISBN 9789043531252
ISBN 9789043531269 (ebook)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A Bound Heart* bij Revell, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA. © 2019 Laura Frantz.

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit de NBV (2004) en de NBG '51.

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht. Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Niemand kan de tijd of het getij aan banden leggen.

Robert Burns

Eiland Kerrera, Schotland, 1752

Terwijl de zon weggleed uit de hemel, drukte Lark haar rug tegen de klip vol gaten aan de westkust van het eiland. De zee strekte zich voor haar uit als een indigoblauwe spreid en op de vele schuimende golven dobberden jan-van-genten. Een zuidenwind rukte aan haar losse haar, deed het wapperen als een karmijnrode vlag, even rood als de prachtige lakenstof die ze de avond tevoren aan wal gesmokkeld had zien worden. In deze tijden van vrijhandel dreigde overal gevaar. De talloze maan beschenen liefdesaffaires en afspraakjes. Schoenen vol zand en slapeloze nachten. Hoe vaak had ze niet gebeden dat er een eind aan zou komen.

Op deze windstille meiavond ergerde ze zich alleen aan de beten van de mugjes toen het donker werd – en aan de dikke Jillian Brody, die tegen Lark op botste, waardoor ze bijna van de klippen viel.

‘Schiet op, aye? Er zijn belastingontvangers in de buurt.’

‘Nee toch, hè?’ fluisterde Lark. Ze strekte haar hals om uit te kijken over de reusachtige kaap, die zonder meer majestueus was. Ze wilde Jillian niet vertellen dat de knappe kapitein van de Merry Lass haar warhoofdiger maakte dan de riskante smokkel, en dat ze het middernachtelijk uur alleen trotseerde om een

glimp van hem of zijn schip op te vangen.

‘Jij bent hier niet om dezelfde redenen als wij.’ Jillian slaagde erin met haar tot vuisten gebalde handen op haar brede heupen te gaan staan, hoewel het smalle, slingerende pad haar daar niet veel ruimte toe bood. ‘Ik heb gehoord dat je weigert te helpen bij het binnenhalen van de buit, klopt dat?’

‘Mijn geweten verbiedt het me,’ zei Lark tegen haar. ‘Ik kan niet stelen, ook al is het voor de armen.’

‘Ach, ga nou toch!’ sputterde Jillian. De avondwind begon vreemd te jammeren en blies de randen van hun Schots geruite sjaals omhoog. ‘Gelukkig zijn de andere eilanders minder arrogant. Dus maak jij dan maar dat je wekomt.’

Hoewel ze boos werd weggestuurd, deed Lark met genoegen wat haar was gezegd. Ze draaide zich om en liep snel en met vaste tred het pad op, ook al was het bijna middernacht. Het werd pas laat donker en daardoor hadden de vrijhandelaren nauwelijks tijd om hun werk in het veilige, verhullende duister van de nacht te doen.

Nu en dan nerveus over haar schouder naar het strand kijkend klom ze omhoog. Maar op deze lange, karige avond werden er geen goederen aan land gebracht en kwam er ook geen knappe kapitein thuis. En dus ging ze het boerderijtje binnen dat niet groter was dan een koeienschuur en waarvan de eenvoudige stenen muren haar sinds haar geboorte een thuis geboden hadden. Alleen zij en haar grootmoeder stookten er het turfvuur en hielden de ketel pap of soep die altijd naar rook leek te smaken aan het sudderen. Ze friste zich wat op, trok een versleten nachthemd aan en rolde bijna de bedstee in, zo moe was ze.

De volgende ochtend vroeg sjokte ze door de mist naar Kerrera Castle. Ze was blij dat ze had geslapen, al was het met tussenpozen.

Op het kasteelterrein onderdrukte ze de opwelling om de ommuurde tuin binnen te sluipen en te drinken uit de bron die opborrelde in een hoek vol stenen. Het water was ijskoud, zelfs in de warme zomer. De meeste bedienden mochten niet in

de siertuin komen. De mevrouw van Kerrera zag het personeel niet graag. Dat was meer dan haar tere gestel kon verdragen. Het prachtige prieel was alleen toegankelijk voor Lady Isla en de gasten die Kerrera soms aandeden.

Lark liep langs de eenvoudige kruidenperken in de moestuin naar haar geliefde bijentuin. Hier was ze altijd gelukkig. Tegen een met klimop begroeide muur stond een groot aantal bijenkorven. Ze waren gemaakt van dikke bossen stro die tot goudkleurige koepels waren gevlochten met onderaan een poortje. Ook nu gonsden de bewoners naar hartenlust. Ze waren al aan het werk te midden van de verleidelijke goudsbloemen en bernagie, in afwachting van het feestmaal van bergamotkruid, leeuwenbek en cosmea in de zomer. In augustus zou ze een paar korven meenemen naar de hei, om de felbegeerde heidehoning te maken waar de laird zo dol op was.

Haar blik ging naar het bijenbad dat ze jaren geleden had gemaakt, een uitgebeitelde, ondiepe schaal met zoet water. Ze had er strandkiezels in gelegd waarop de nijvere beestjes konden gaan zitten, om te voorkomen dat ze zouden verdrinken wanneer ze zich kwamen laven. Toen ze er aankwam, leek het gonzen nog toe te nemen. De bijen voelden aan dat zij het was en hun zang zwol aan en nam af terwijl ze zich onder hen begaf. Ze waren niet iedereen gunstig gezind. Het hoofd van de huishouding werd slechts door hen geduld, maar boven de dienstmeiden circelden ze welwillend rond. En Cook werd furieus gestoken. De laird van Kerrera Castle bewoog zich kalm en omzichtig onder hen voort, op dezelfde manier als Lark, en hun beiden bleven de pijnlijke steken bespaard. Ze had zich altijd afgevraagd hoe ze op Lady Isla zouden reageren. Maar de vrouw van de laird waagde zich zelden bij de bijenkorven in de buurt.

Lark zag dat alles in de tuinen in ieder geval in orde was en ze draaide zich om naar het kasteel.

‘Daar hebben we Lark.’

Was ze te laat? Mevrouw Baird, de strenge huishoudster, begroette haar nooit, maar bezorgde haar alleen schuldgevoelens.

Binnen in het kasteel liet het staand uurwerk in de bediendenzaal zijn verlossende slagen horen.

Ze was niet te laat, maar op tijd.

Mevrouw Baird haakte de sleutel van de kruidenkamer los van haar riem. Lark pakte hem aan, mompelde 'Dank u', draaide zich om en liep erheen. Ze nam het schelpenpaadje naar het stenen gebouwtje dat met de oranjerie van het kasteel verbonden was. De oranjerie was tijdens een noodweer beschadigd en had een paar gebroken ruiten. De paar uitbottende planten erbinnen verlangden naar de zomer, en achter het glas in een hoek zag ze fraaie, fleurige bloesems met felle kleuren.

De deur van de kruidenkamer ging knarsend open. De lucht van vochtige, koude steen en een penetrante muntgeur omhulden haar en herinnerden haar aan wat ze hier de vorige dag had gedaan. Ze stak haar hand uit naar een schort aan een haak, bond hem om en ging aan het werk.

Even later liep ze door de achterdeur de moestuin in. Ze plukte de mand boordevol kruiden en ging met de mand aan haar arm weer naar binnen, waar ze het opengeslagen receptenboek op de tafel nog eens raadpleegde, hoewel ze uit haar hoofd wist hoe ze de tinctuur moest bereiden.

'Goeiemorgen, Lark.' De laird stond in de deuropening en ze schrok van hem. Hij was fraai uitgedost in maatkledij uit Edinburgh en hield zijn handen op zijn rug.

Hij kwam hier zelden. Ze had hem al in twee weken of langer niet gezien. Meestal verbleef hij aan de gerechtshoven in Edinburgh. Ooit had ze het pijnlijk gevonden dat hij zo ver weg was. Nu had ze geleerd die pijn te verdragen. Vroeger hadden ze een hechte band gehad, als tweelinglammeren, vanaf de dagen dat haar moeder de min van zijn moeder was geweest. Alleen was ze zich er toen niet van bewust dat hij een MacLeish en laird van Kerrera Castle was. Ze wist indertijd niet beter, of hij was een kind van een van de bedienden. Een stevig gebouwde knaap met blozende wangen en donker haar. En hij had toen niet geweten dat zij slechts de dochter van een bediende was.

Ze waren samen als baby's opgegroeid en daarna hadden ze rondgewaggeld, voordat ze als ongebreidelde veulens over de heuvels renden.

Nu ze hem zag, liet ze haar mand bijna vallen. 'Heer laird –'
'Dat hoeft je niet te zeggen, Lark.'

Het zonlicht scheen in de ruimte tussen hen in. En op een onzichtbare muur van terughoudendheid. Ze wilde – en kon – hem nooit meer Magnus noemen.

'We zijn gisteravond laat aangekomen. Ik had je van tevoren bericht gestuurd. Had je het niet ontvangen? Het ging over die tinctuur die ik nodig heb.'

'Nee.' Ze voelde aan dat hij van slag was. Ze liet zich niet om de tuin leiden door zijn gelatenheid. Dat hij hier bij haar kwam, zei haar dat er iets ergs was gebeurd.

'Die verdraaide post ook altijd,' zei hij, duidelijk geprikkeld.

'Maak je geen zorgen,' zei ze zoals vroeger. Het beviel haar niet dat hij zich zo leek te ergeren.

Hij bleef even somber kijken en sloeg zijn ogen ten hemel. 'Er zal geen erfgenaam voor Kerrera zijn.'

Ze werd stil tot diep in haar ziel. Niet nog een keer. Wat kon ze hierop zeggen? Zes verliezen. Daarom was mevrouw zo humeurig. Kerrera had dringend een kind, een erfgenaam nodig. Maar geen medicament of tinctuur kon iets uitrichten als je baarmoeder dicht zat, had grootmoeder gezegd.

'De artsen hebben Lady Isla hierheen gestuurd om te herstellen. Om weg te zijn van de stank en het lawaai van de stad.'

Met handen die bijna beefden mengde ze de kruiden die ze had geplukt. Wat een onmogelijke toestand! Het was geen geheim dat mevrouw niets om de eilanden in het westen gaf. Ze vond Kerrera onbeschaafd. Afgelegen. Ver verwijderd van haar Edinburgse bakermat. Maar toch hadden de artsen haar teruggestuurd.

De laird streek met zijn hand door zijn ongekamde haar en hield zijn blik gevestigd op de zee, die vanochtend eerder goudkleurig dan blauw glinsterend achter de kasteelmuren lag. 'Wat raad je aan?'

‘Iets kalmerends.’ Ze keek naar de aardewerken potten en kruiken op een boord boven hem, terwijl de gedachten door haar hoofd tuimelden en ze ingespannen een antwoord probeerde te bedenken. ‘Kamille. Lavendelolie. Citroenmelisse.’

‘Hoelang duurt het om een tonicum te maken?’

‘Sommige dingen kun je niet overhaasten,’ zei ze. ‘Je wilt geen medicament dat niet helpt. En trouwens, ik heb meer dan één tinctuur in gedachten.’ Ze maakte een kniebuiging en liep langs hem de kruidenkamer uit om een kruid te gaan halen dat ze had vergeten.

‘Ik heb vertrouwen in je, Lark,’ zei hij toen ze de kruidenkamer weer binnenkwam. ‘Misschien wel meer dan in de artsen uit Edinburgh.’

‘Dat vertrouwen kan misplaatst zijn.’ Ze keek hem een ogenblik langer in zijn azuurblauwe ogen dan betamelijk was, al deed ze dat alleen maar om te peilen hoe groot zijn leed was. ‘Vaak is bidden de beste remedie. Maar intussen kan dit helpen.’ Ze gaf hem een glazen flesje. ‘Laat de dienstmeid van mevrouw dit in gloeiendheet water zetten, en dan moet ze een kwartier wachten voor ze het opdrinkt.’

‘Waar is het voor?’

‘Om de baarmoeder van mevrouw te kalmeren.’ Ze bloosde en haar handen begonnen aan de volgende taak. Het was gênant om dit soort zaken te bespreken, maar ze dwong zich ertoe. ‘En om haar maandstonden terug te brengen.’

Hij keek haar vol verwachting en zonder enige verlegenheid aan. Maar hij was duidelijk van zijn stuk gebracht. Teleurgesteld zelfs. Dacht hij soms dat zij wel even voor een kind kon zorgen?

Hij wendde zijn ogen van haar af, bekeek het brouwsel in zijn hand en zei alleen afwezig voor hij wegliep: ‘Bedankt.’

De hele middag dacht ze na over zijn slechte nieuws en ze werd pas uit haar overpeinzingen gewekt toen ze de deur van de kruidenkamer voor die dag afsloot en vlak achter zich geritsel hoorde. Ze schrok, maar het snelle kloppen van haar hart bedaarde toen ze een grove maar welbekende stem achter de heg hoorde.

‘Hou je gereed voor vanavond. De Merry Lass wordt verwacht. Span een bedlaken over de turfhoop bij je boerderijtje zodra je bevestiging hebt gekregen dat ze binnenkomen. Als de kust veilig is, zal ik het licht laten schijnen. Maar pas op. Er gaan geruchten dat de belastingontvangers in de buurt zijn.’

Zou er weer gesmokkeld worden? ‘Ik kan niet –’

‘Sst! Zijn de praatjes die ik heb gehoord dan waar? Wil je ons niet meer helpen? De kapitein rekent op je!’

Lark zuchtte, stond in tweestrijd of ze zich moest terugtrekken of haar aandeel als eilander leveren. Alleen een laken spannen was toch niet te veel gevraagd?

God, vergeef me.

Ze zei onwillig ‘aye’ tegen de nieuwsbrenger en liep naar het pad langs de klippen. Alleen al het noemen van de commiezen volstond om haar te doen verstijven.

★★★

‘De Merry Lass komt met een lading zout, zeg je?’

‘Nee, grootmoeder, dat zei ik niet. We kunnen het alleen maar hopen.’

‘Godlof als het zo is!’

Ze zaten samen aan hun kleine tafel voor een met roet beslagen raam brandnetelsoep en hun laatste, met wrongel besmeerde haverkoeken te eten. Het uitzicht was weids en indrukwekkend, vond zelfs grootmoeder, die hier het langst had gewoond. Hun op de klippen gebouwde, eenvoudige boerderijtje stond in de schaduw van Kerrera Castle. Het schitterende, van gepleisterde roze natuursteen gebouwde kasteel met zijn vele torens en torentjes was het kroonjuweel van de kust en rees hoog boven hen uit, een baken voor schepen die aan land wilden komen.

‘Wie is de kapitein van de Merry Lass?’ vroeg grootmoeder.

Larks maag speelde op. ‘Kapitein MacPherson... Rory MacPherson.’

‘Och! De zoon van Gekke Dirk?’

‘Ja, grootmoeder, helemaal volwassen nu.’

‘Denk je dat hij een zak zout zou kunnen missen voor ons?’

Lark nam nog een hap van haar avondeten. Ze was het gewend dat haar grootmoeder haar vragen herhaalde. ‘Het hele dorp heeft zout nodig als we nog zo’n lange winter willen overleven.’

‘De laird zal ons niet van honger laten omkomen.’ Grootmoeder schonk thee in, met een voor haar hoge leeftijd verbazend vaste hand. De damp maakte de lucht tussen hen in wit en het aroma was beladen met schuldgevoel. De thee was gesmokkeld uit Ierland, waar ook het gesmokkelde zout vandaan zou komen. ‘De laatste logger had alleen whisky aan boord. Daar hebben we geen behoefte aan, behalve als medicament of om de commiezen mee te benevelen.’

Maar zout was een levensbehoefte die ze nodig hadden om de vis waarmee ze zich in leven hielden in te maken. Niemand kon zich zout of thee veroorloven sinds de regering torenhoge belastingen op die goederen hief.

Grootmoeder nam een slokje. ‘Hoe is het op het kasteel?’

Dat was nu net de vraag waarop Lark geen antwoord wilde geven. ‘Lady Isla heeft weer een kind verloren.’

‘Dat God zich over haar mag ontfermen.’ Grootmoeders donkere ogen vernauwden zich tot ze zo klein als appelpitjes waren. ‘En over de laird ook.’

‘Zou er niets zijn om haar te helpen een erfgenaam te krijgen?’

Een afwezige uitdrukking verscheen in grootmoeders ogen. Lark wachtte tot er herinneringen in haar zouden opkomen. In haar tijd was grootmoeder hoofd van de kruidenkamer geweest, Larks moeder was min. ‘Mijn zwakke geest heeft te veel donkere hoeken. Ik weet niet zoveel meer.’

‘Nou, als het je toch nog een keer te binnen schiet...’ Lark hield haar ogen op haar thee gericht en ze wenste dat baby’s even gemakkelijk te krijgen waren als zout.

Waar was de Merry Lass nu de avondschemering begon te vallen? Ze tuurde ingespannen, maar het vaartuig was nergens

te bekennen. De sloep was zwart geschilderd, had donkere zeilen en was in een maanloze nacht nagenoeg onzichtbaar. Op dit moment hing de zon als een vuurbol in het westen boven de zee en hij wierp lichtstralen over hun lege soepkommen en volle theekopjes.

Het was rustig. En warm. Larks ogen zochten het stuk strand af waar de eerste vatensjouwers zich zouden verzamelen om de lading aan land te brengen. Weldra zou het zand wemelen van paarden, karren en met knuppels en hooivorken bewapende eilandvrouwen die de goederen landinwaarts zouden brengen.

Maar voordat de Merry Lass al haar zeilen zou hijsen en recht naar hen toe kwam varen, moesten er uitkijkposten worden uitgezet. Daarna zou Lark een laken over hun turfhoop spannen en iemand anders aan wal zou het lichtsein geven.

In de reusachtige grot bij de zee waren alleen een paar ankers brandewijn tegen een wand gestapeld en in het halfdonker achterin waren verhogingen aangebracht om op te slapen. Na middernacht werd het donker, en Lark voelde dat het koude water over haar blote voeten spoelde en de neuzen kwelde van de laarzen van de kapitein. Nu het tij opkwam, hadden ze nauwelijks tijd om te praten. Zo was het altijd. Geen tijd. Weinig zeggen. Diepe teleurstelling.

‘Zo, meisje, wat heb je van me nodig? Vraag het snel.’ In zijn hoge laarzen, lange broek met Schotse ruiten en gestreepte trui zag Rory MacPherson eruit als een piraat, en hij had zijn pistool en korte sabel binnen handbereik. Hij dreef de spot met de belastingontvangers en sprak over hen met scheldwoorden, maar bleef op zijn hoede. ‘Ik wil niet dat er iets van deze rijkdommen in handen van de filistijnen valt, aye?’

Ze glimlachte. Rory’s grijns was aanstekelijk. Vannacht waren de vrijhandelaren de commiezen weer eens te slim af geweest. De aan land gebrachte lading was een doorslaand succes. Veertig

kisten thee. Dertig matten tabaksblad. Acht ankers brandewijn. Twee vaten vijgen en zoete likeur. Een grote hoeveelheid zout. Haver.

‘Zout en haver.’ Lark zag al voor zich hoe blij grootmoeder ermee zou zijn. ‘En melasse, als het kan.’

‘Aye.’ Voelde hij haar opgetogenheid aan? En haar tegenzin? Tussen die twee emoties werd ze heen en weer geslingerd. Ze had bijna ook nog ‘thee’ gezegd, maar was bang dat ze dan inhalig zou overkomen.

‘Thee?’ vroeg hij nadrukkelijk, alsof hij vermoedde dat ze dat artikel ook graag wilde hebben. ‘Een paar briketten of een kist?’

‘Een kist krijg ik niet omhoog.’

‘Maar ik wel. Ik ga naar café de Thistle. Draag jij de rest maar.’

Ze waren belast en beladen. Maar ze was sterk en snelvoetig en ze liep zo vaak in het donker over het steile pad bij het licht van Kerrera Castle. Het zou niet lang duren voor het getij hun voetsporen uitwiste en de Merry Lass en haar knappe kapitein weer zee zouden kiezen.

Maar nu volgde Lark hem tegen de klippen op terwijl haar sjaal van haar hals gleeed. Haar opgetogenheid over een welgevulde provisiekast werd overschaduwed door het komende afscheid. Rory bleef nooit lang. Hoewel hij fris en gezond was en met vaste tred het pad op krom terwijl hij nu en dan een steen wegstootte, zou hij zo dadelijk afscheid van haar nemen en dan slechts een vluchtige herinnering zijn. Het leek alsof ze steeds weer een stukje van hem verloor wanneer hij vertrok, tot er niets tastbaarders van hem over was dan de mist boven het water.

Datzelfde gevoel had ze over de laird gehad nadat hij was getrouwd. Hij had een belangrijke rol in haar leven gespeeld, tot Isla hem het hoofd op hol had gebracht. Niet lang daarna was Rory naar zee gegaan, en zij was verscheurd door die beide verliezen achtergebleven. Terwijl de mannen vooruitkwamen in de wereld, veranderde er in haar leven niets en ze bleef gebonden aan het boerderijtje en het kasteel.

Ze keek omhoog en hoorde het geraas van de branding. Van-
nacht straalde Kerrera Castle als een lichtbaken niet ver boven
hen. Ze keek snel omlaag, wendde toen haar ogen af van het
pad en Rory's brede, met de theekist beladen rug en richtte
haar blik op het grootste raam van het kasteel.

Daar, scherp afgetekend, stond de laird Magnus MacLeish op
hen neer te kijken. Ze weerstond de opwelling om naar hem
te wuiven. Ze kende zijn lange silhouet beter dan de krachtige
gestalte van de kapitein voor haar. Ze keek iets te lang. Haar
voet gleed uit. Ze ging door haar enkel en er trok een pijnscheut
doorheen. Kiezelen verspreidden zich luidruchtig als een
schot hagel en Rory draaide zich om.

In de kelders van het kasteel werd soms lading verborgen als
er te veel dreiging van de commiezen uitging en het te riskant
was om de goederen landinwaarts te vervoeren. Maar vannacht
was er geen gevaar en ze liepen vrijuit met hun last op hun rug.
Nadat ze boven op de klippen waren aangekomen en het pad
hadden verlaten, ging ze zwaar ademend rechtop staan, om haar
verzwikte enkel zo veel mogelijk te ontzien.

'Ben je daar nog, meisje?'

Ze verschoof haar last en de leren riemen sneden in haar
rug. 'Jazeker.'

'Jazeker?' Hij sprak het woord spottend uit en keek over zijn
schouder. 'Wat zijn dat voor fratsen? Is het beneden je stand om
gewoon aye te zeggen?'

Ze bloosde en was blij dat hij dat in het donker niet kon zien.
Het was een woord dat ze mevrouw op haar zelfverzekerde,
aristocratische toon had horen uitspreken. Sindsdien had aye
haar te gewoon geleken, als aarde, als het eeuwenoude boerde-
rijtje voor hen, dat bedrieglijk wit maar toch ook zo nederig
en onopgesmukt in het maanlicht stond.

Er aangekomen zette Rory de theekist neer en ook Lark
bevrijdde zich van haar last. Grootmoeder opende de deur op
een kier en glimlachte breed, hoewel ze geen tanden meer had.
'Geef en u zal gegeven worden.'

Rory maakte een buiginkje voor haar met moeite uitgesproken woorden, waarop grootmoeders giechellachje snel verstierf. Alleen wanneer er gesmokkeld werd, leek grootmoeder eraan voorbij te zien dat ze een hekel aan de kapitein had.

Het begon te regenen en Lark keek speurend naar loerende schimmen om zich heen. Rory zou in de nattigheid naar de Thistle moeten lopen. Grootmoeder begon de goederen een voor een naar binnen te brengen om ze in de kuil onder de haardsteen te verstoppen. Lark keek de kapitein aan. 'Dank je wel.'

'Is dat alles wat ik van je krijg?' vroeg hij.

Ze was gewend aan zijn plagerijen en maakte het afscheid prettiger door een reverence te maken, maar het opgewekte zingen van grootmoeders theeketel verdreef Larks neerslachtigheid niet toen Rory met zijn hoed in de hand achteruit stapte.

'Je moet me een keer over je reizen vertellen. En zeggen of de Franse vrouwen echt zo knap zijn als ze zeggen. Laat me weten hoe groen Ierland is,' riep ze hem na. Haar stem stierf weg in de klamme duisternis.

Het was geen wonder dat hij bij hen weg wilde. In de Thistle werd hem niet alleen de keel gesmeerd. Ze had horen zeggen dat hij de diensters in de herberg verleidde met satijnen linten en lapjes kant uit buitenlandse havens. Aan haar gaf hij zulke snuisterijen niet, alleen zout, thee en haver.

Maar zelf had ze ook niet veel charmes. Ze kon hem niet bij zich houden. Ze had geen bier om hem mee te verleiden. De laatste tijd was hij nog minder spraakzaam dan de laird. Maar ook al zou hij wel aandacht aan haar hebben besteed, ze bleef ongerust. Door al het smokkelen en de onwettig verkregen goederen voelde ze zich uitgeknepen.

Grootmoeder bleef aarzelend in de deuropening van het boerderijtje staan, alsof ze hen begeleidde bij het afscheid nemen. 'Neem je thee mee naar binnen, Lark.'

En dat deed ze.

2

Haver. Een graansoort die in Engeland gewoonlijk aan de paarden wordt gegeven, maar in Schotland de mensen in leven houdt.

Samuel Johnson

Magnus liep door de onverlichte gangen van het kasteel, de vlam van de kaars in zijn hand flakkerde in de tocht van Kerrera. Het was kil voor mei en de afgelopen winter was lang en karig geweest. De dorpskinderen die in de koude maanden waren omgekomen door ziekte en voedselgebrek waren nooit lang uit zijn gedachten; ze waren er even nadrukkelijk aanwezig als de kruisen boven hun graven op het kerkhof. Vanuit het raam van zijn studeerkamer kon hij die door de wind geteisterde kruisen zien. Samen met zijn eigen verlangen naar een kind waren ze tot een blijvende melancholie versmolten en hij bad dat warmer weer die zou verdrijven.

Hoe anders zou het zijn als er kindergelach in de zalen van Kerrera weerklonk. Zes kinderen verloren in evenzovele jaren. Wat zou hij er veel voor overhebben om dat zestal om zijn tafel en in de kinderkamer te zien. Vlak na die wensgedachte kwam de verpletterende werkelijkheid dat Kerrera leeg en weergalmend zou blijven hard bij hem aan.

Zijn vrouw was zwak, al had ze een sterke wil. Haar afkomst, en meer nog haar vooruitstekende kaak, getuigden van een verre van eensgezinde verbintenis. Maar ze was onvruchtbaar. Niet

in staat om een voldragen kind ter wereld te brengen. Konden dergelijke rampen maar worden voorzien voordat er contracten werden afgesloten en verplichtingen aangegaan. ‘Tot de dood ons scheidt’ kwam hem nu als een last voor. Maar hij zou zijn geloften en de overeenkomst die ze hadden gesloten nakomen en blijven bidden dat er een wonder zou gebeuren.

Met lichte tred liep hij langs Isla’s deur om haar niet wakker te maken. Zijn collie liep naast hem en het troostte hem dat de hond haar vochtige neus tegen zijn hand wreef.

De slaapkamerdeur van zijn vrouw stond op een kier en hij hoorde haar stem. ‘Magnus?’

Hij gebaarde aan Nola, zijn hond, dat hij in de hal moest blijven en stapte naar binnen, zich bewust van het feit dat zijn steeds minder licht gevende kaars grotendeels was opgebrand. Om het even. Haar kostbaar ingerichte kamer – met goud als thema en prachtige meubelen uit Londen – werd verlicht door de gloed van wel tien kaarsen in kandelaars. Hoewel het al laat in de avond was, lag er een opengeslagen boek op haar schoot, en op haar nachtkastje lagen er nog meer. Ze las hele dagen en soms nachten, tot ze donkere kringen onder haar ogen kreeg. De bibliotheek van Kerrera leek meer van haar dan van hem te zijn. Hij was een man van de daad die zijn pachters en pachtgoederen bestierde en niet veel tijd had voor het gedrukte woord. Hij las alleen de Bijbel.

‘Isla.’ Hij ging bij het voeteneind van het reusachtige bed staan dat hij steeds minder vaak met haar deelde en waarvan de gordijnen half dichtgetrokken waren. Het vuur in de haard warmde zijn rug, maar de gloed bereikte niet de koude hoeken van het kasteel. Haar persoonlijke dienstmeid was bezig met haar gebruikelijke taken.

‘Ik kan niet in slaap komen.’ Ze keek op van haar boek en aaide de twee mopshondjes links en rechts van haar. ‘Ik moet meer van de tinctuur uit de kruidenkamer hebben. Van de bijenvrouw.’

‘Het middel van Lark?’

Isla werd bijna nijdig, en hij had er spijt van dat hij de bedienden hardnekkig bij hun naam bleef noemen, alleen om zijn vrouw te ergeren. Zij noemde de bedienden alleen met het woord dat aangaf in welke verhouding ze tot haar stonden. En dat ergerde hem weer.

‘De meid van de kruidenkamer, ja.’

‘Heeft je eigen dienstmeid je vanochtend die tinctuur dan niet gegeven?’ vroeg hij.

‘Jawel. Maar het is op, het was te weinig. Kun je die meid nu niet laten komen? Haar uit bed halen?’

‘Nee.’ Zijn gedachten gingen een uur terug, naar middernacht, toen hij Lark voor het laatst had gezien, op het pad met haar last. Nu zou ze ongetwijfeld naar bed zijn gegaan, na nog een kop thee te hebben gedronken met haar grootmoeder, zoals ze in zijn jeugd vaak met z’n drieën deden. Dan nipten ze van het hete brouwsel terwijl de voormalige kruidenkamervrouw verhalen over Kerrera’s glorie-dagen spinde, de tijd waarin zijn vader en grootvader, de vorige lairds, hadden geleefd. ‘Morgenochtend is ze weer op haar post. Tot dan moet je wachten.’

Isla trok een gezicht. Het had geen zin tegen hem in te gaan. Zijn nee was nee. ‘Laat haar flink wat maken. Ik wil niet nog eens zonder komen te zitten.’

Hij wenste haar goedenacht en wilde naar de zitkamer naast hun twee slaapkamers lopen, maar bleef abrupt staan toen hij hoorde wat ze vervolgens zei.

‘Mijn dienstmeid zei dat de vrijhandelaren vanavond voor het keren van het getij op het strand waren. Klopt dat?’

‘Daar waren ze vanavond, aye.’ Waarom vroeg ze dat? Hij praatte bijna nooit over wat er gebeurde als het donker was, al verdween hij dan soms zelf. ‘Het aanmeren ging goed. De hele lading is onderweg naar het binnenland.’

‘De laatste keer zijn er veel goederen in de kerk ondergebracht.’

‘Een onopvallende plek,’ antwoordde hij.

‘Dominee Blackaby is meer een dronkaard dan een heilig man!’

‘We hebben allemaal onze zwakheden,’ zei Magnus zacht.

Isla leunde weer achterover in de zachte veren kussens en wond geërgerd haar vlasblonde vlecht om haar vingers. ‘Het zou beter zijn als hij aan de strop bungelde dan de laird van Kerrera Castle.’

Hij gebaarde met zijn hand naar de gordijnen voor de ramen. ‘Ik zie nog geen galg.’

‘Denk er niet te licht over. Soms liggen de kelders van het kasteel even vol als de kerk. Jij doet net alsof je de twijfelachtige dingen die hier gebeuren niet ziet –’

‘Het laatste wat in de kelders heeft gelegen was zout. En haver. Levensbehoeften. Wil je dan dat er nog meer kinderen sterven? Nog meer grijsaards? Dat nog meer mensen ziek worden door voedselgebrek?’ Hij begon te bulderen en hief zijn kaarsstomp. ‘Het is een klein risico als we niet om ons brood willen bedelen.’

Ze werd nijdig en wendde haar ogen van hem af. Het leek haar altijd aanwezige dienstmeid veel tijd te kosten om de sieraden die haar mevrouw tijdens het diner had gedragen weer op te bergen in het kistje. Zou ze hen weer af staan te luisteren?

‘Welterusten,’ zei hij. Hij dacht aan de dubbele hoeveelheid gesmokkelde goederen die de dominee deze zelfde avond nog naar de boerderijtjes van de nabestaanden had gestuurd. Maar zou dat de leegte in hun hart vullen? Hun verwanten terugbrengen? Nee.

Met een schril gefluit riep hij zijn collie bij zich. Daarop duwde hij de deur van zijn eigen kamer met torentjes open, waar de met wandkleden behangen muren de warmte van het vuur vasthielden. Hij ging voor het knapperende haardvuur staan en gooide het stompje kaars in de vlammen. De aanwakkerende wind blies een donkere rookpluim de eeuwenoude kamer in. Hij trok zich er niets van aan. Het was de geur van eenvoudiger tijden. Toen hij nog een jongen was. Zijn zorgeloze dagen op Kerrera.

Fluisterend in het Gaelisch gaf hij lucht aan zijn gevoel van onbehagen. ‘Beter te wonen op een hoek van het dak dan met

een twistzieke vrouw in een gemeenschappelijke woning.’

Na dit stekelige Bijbelcitaat volgde een aanzienlijk milder vers. *Mannen, heb uw vrouw lief.*

‘Gaat u naar bed, heer?’ Brown, zijn persoonlijke bediende, kwam binnen met zijn bijbel en een beker levenswater. Beide hartversterkingen, maar het was wel een vreemde combinatie.

Brown liep de kamer weer uit en Magnus ging met zijn voeten naar het vuur in zijn favoriete leunstoel zitten, terwijl een windvlaag nu meer rook in de mannelijk ingerichte kamer verspreidde. Het was lang na middernacht. En buiten was het aardedonker. Hij opende de bijbel bij de Psalmen en las de heilige woorden in het Gaelisch, zoals bijna elke nacht sinds hij getrouwd was.

Kinderen zijn een geschenk van de HEER, de vrucht van de schoot is een beloning van God. Als pijlen in de hand van een schutter, zo zijn kinderen, verwekt in je jeugd.

Een half maatje smeerwortel. Een snuffe citroenmelisse. Een handjevol munt. Wat moest ze nu nog plukken? Wanneer zou er weer behoefte aan zijn? Toen ze bij haar grootmoeder in het kasteel was opgegroeid had ze veel geleerd. Lark kende de heilzame en giftige kruiden uit haar hoofd. Sommige waren als goede vrienden, met andere moest je oppassen. Ze kon er mensen mee genezen of ziek maken en die taak vatte ze niet licht op.

Ze was de koningin van de kruidenkamer en de bijen, had de laird eens gezegd. Op een dag was hij bij haar gekomen in de bijentuin van het kasteel, toen ze een krans van madeliefjes om haar hoofd had en de bijen om haar heen vlogen. De schuin invallende zonnestrallen hulden haar van haar schitterende hoofd tot haar voeten in een gouden licht, had hij gezegd. Zij herinnerde zich dat lang vervlogen moment niet meer, maar Magnus nog wel.

Nu, de dag na de aankomst van de Merry Lass, hanteerde ze vijzel en stamper om gedroogde rozemarijn te verpulveren. De doordringende geur was als een verrukkelijk parfum. Koningin van de kruidenkamer en de bijen, jazeker.

‘Ben je aan het werk?’

Lark draaide zich om. Het was Rhona, de dienstmeid van mevrouw. Inwendig deinsde Lark voor haar terug als voor een adder. Rhona keek haar nooit recht aan. Ze vermeed haar blik, net als Isla, alsof ze zich niet wilde verwaardigen tot oogcontact met een bediende.

Op haar beurt deed Lark kortaf tegen haar, en ze was altijd blij als ze hun haastige ontmoetingen kon beëindigen. ‘Wat wil je?’

Rhona stapte fronsend binnen. ‘Ik kom niet voor mezelf, maar voor milady. Ze wil een wijntinctuur... iets sterkers.’

‘Iets sterkers?’ vroeg Lark. ‘Ik was net aan het nadenken over een geneesmiddel, iets wat echt zal helpen. Geen drank met alcohol erin.’

Rhona kwam bij de tafel staan, een van een kusteik gezaagde plank die als werkblad diende, en ze bekeek de kruiden die Lark had geplukt. ‘Wat ben je aan het brouwen?’

‘Iets tegen reumatiek. Oude Abel, de tuinman –’

‘De tuinman? Maar je mevróúw heeft je zorg nodig.’ Rhona sloeg haar armen over elkaar. ‘Heb je ook iets wat meer is dan een slaapmiddel? Iets voor haar baarmoeder?’

Zes kinderen verloren. Lark beet op haar onderlip. *Je vraagt het onmogelijke.* ‘Aye. Bidden.’

‘Wil je daarmee zeggen dat mijn mevrouw niet vroom is?’

‘Ik ken haar gewoonten niet zo. Ze zondert zich altijd af.’

‘Ze is niet gezond genoeg om haar slaapkamer uit te komen, behalve om te dineren met de laird.’

Lark ging door met het verpulveren en mengen van de kruiden. ‘Haal haar uit bed. Geef haar een slokje whisky bij haar pap. Zadel haar merrie en ga met haar rijden op het strand. Ga met haar wandelen in de tuin als de lenteson schijnt.’

Een afkeurend gekreun. ‘Doen jullie eilanders dat soms? Het is zo... gewoon.’

‘Als je alleen maar op bed ligt word je zwak.’

‘Dus je hebt geen kruiden? Geen hulp? Jij bent hoofd van de kruidenkamer. Ben je dan niet trots op die betrekking?’

Lark zweeg toen de grote, donkere gestalte van mevrouw Baird in de deuropening het licht wegnam. ‘Je mevrouw heeft je gebeld, Rhona. En ze wacht niet graag op je.’

Lark was klaar met mengen en ze begon het tonicum voor reumatiek in een zakje te doen, terwijl Rhona na de terechtwijzing van de huishoudster zonder nog een woord te zeggen wegging. Lark keek haar medelijdend na. Ondanks al haar snoeverij leek Rhona haar helemaal geen slechte dienstmeid. Maar ze was onderworpen aan Isla’s luimen en grillen en kon bijna nooit uit het zicht van haar mevrouw verdwijnen.

Mevrouw Baird kwam dichterbij, stroopte haar mouw op en onthulde een blanke arm die eerder door huiduitslag was aangetast. ‘De zalf die je me gegeven hebt, helpt goed.’

Lark glimlachte. ‘Het is alleen maar olie, haver en zeezout.’ Ze kon niet met de eer gaan strijken voor wat de natuur gegeven had. ‘Ik maak graag nieuwe zalf voor je als je die nodig hebt.’

‘Dat denk ik niet.’ Mevrouw Baird liep verder naar een zijkamertje, waar Cook ook naartoe kwam om de inventaris van de voorraadkamer op te maken voor het komende bal.

‘Een kwart pint brandewijn voor de cake van de laird,’ zei Cook. Ze kruiste artikelen aan op een vel papier. ‘En een maat gedroogde krenten en rozijnen.’

‘Vergeet het rozenwater en citroenextract niet,’ antwoordde mevrouw Baird. ‘En er moet flink kaneel bij.’

‘Aye, aye. En mevrouw wil gebak voor haarzelf,’ voegde Cook er geërgerd aan toe. ‘Ze wil altijd van alles.’

Hun gesprek verstierf tot een verongelijkt gefluister. Lark dacht aan zes jaar geleden, toen Isla voor de poorten van Kerrera was aangekomen. Op die herfstdag waren alle bedienden aan weerszijden van de oprijlaan gaan staan om hun nieuwe

mevrouw te begroeten, allemaal met iets in hun hand wat duidelijk maakte welke dienst ze verrichtten. Cook had een garde. De stalknechten hoefijzers en rijzwepen. De butler een klein zilveren dienblad. De dienstmeiden veren stoffers.

Zelf had Lark een bosje geurende lavendel in haar hand, het zinnebeeld voor verfijning, gratie en elegantie, eigenschappen waarvan ze hoopte dat haar nieuwe mevrouw die zou bezitten of meebrengen uit het verre Edinburgh. De stengels van de eenvoudige ruiker had ze met zilvergaren uit de bruidsschatkist van haar moeder aan elkaar gebonden. Toen ze het kruid had uitgestoken naar de bruid van de laird, had Isla het niet aangenomen, maar zich met zwaaiende zijden rokken van haar afgewend.

‘Trek het je niet aan,’ had grootmoeder Lark naderhand getroost. ‘Misschien had ze het niet gezien. Stel je voor wat een schouwspel ze in het vooruitzicht had, al die bedienden en het oude kasteel. Ze was voor het eerst op het eiland, weet je.’

Misschien had Lark te veel gehoopt met haar veronderstelling dat de edele dame haar bescheiden geschenk zou aannemen. Het was Magnus die zijn hand had uitgestoken en het uiteindelijk uit Larks hand had gegrist. Dat had haar enigszins verzoend, hoewel het nog steeds een pijnlijke herinnering was.

‘We hebben je hulp nodig bij het bal, Lark.’ Cook was met een lange lijst in haar hand bij het uiteinde van de tafel komen staan. ‘Fiona is bij haar zieke kind en Archie houdt de dodenwacht bij zijn vader in Oban.’

Ze zat weer eens om personeel verlegen. ‘Je grootmoeder kan ook meehelpen, als ze dat wil. In ieder geval in de keuken.’

Cook dacht na. ‘We verwachten maar liefst honderd gasten. De grote zaal wordt nu al gereedgemaakt. Het zal een groot feest worden. De laird heeft suikergoed en voorraden besteld in Glasgow.’

Dat was een pak van Larks hart. Het pachtersbal werd twee keer per jaar gehouden. Soms leek het de enige gelegenheid waarbij de mensen zich voldaan voelden. En bevrijd van hun werk. Al werd het bal gehouden voor de bedienden en pachters

van de laird en dergelijke lieden, wilde ze best helpen, aangezien ze een van hen was. Het genoeg dat het haar gaf, was haar het extra werk wel waard. Ze zou haar beste kleren aantrekken. Misschien een reel of horlepijp dansen. Iedereen zou een klein geschenk en een paar complimenten krijgen. De laird zou toezicht op dat alles houden.

Zou de kapitein ook komen?

Rory MacPherson was een uitmuntend danser. Niet zo goed als Magnus, maar hij stond vaster op zijn benen dan de laird. Bij Rory hoefde ze geen standsverschil te overbruggen, zijn enige titel was die van scheepskapitein. En hij had ook geen vrouw die hij de zijne kon noemen. Ze kreeg weer hoop. Zou hij nog in de Thistle zijn?

Mevrouw Baird en Cook verlieten de kruidenkamer om de komende twee weken het bal voor te bereiden. Lark had nog tijd genoeg om een jurk uit te kiezen. Haar hozen en kousenbanden te herstellen. Haar schoenen naar de schoenlapper te brengen. Te beslissen hoe ze haar weerbarstige haar zou dragen. Haar teleurstelling te verwerken, mocht de kapitein niet komen.

En om na te denken over de vraag wat het beste tonicum voor Lady Isla zou zijn.

Als ze samen worden verbannen naar het onherbergzame Virginia, zijn Magnus MacLeish en Lark MacDougall op elkaar aangewezen

Hoewel Magnus MacLeish en Lark MacDougall op hetzelfde landgoed zijn opgegroeid, kunnen de verschillen tussen hen nu niet groter zijn. Magnus is kasteelheer op het Schotse eiland Kerrera, terwijl Lark hard moet werken als imker op zijn landgoed. Als blijkt dat Magnus en zijn vrouw geen kinderen kunnen krijgen, wendt Magnus zich tot Lark, in de hoop dat zij met haar kruidenkennis een tinctuur kan maken die zijn vrouw vruchtbaar kan maken.

Als Magnus' vrouw plotseling overlijdt, worden Magnus en Lark van moord beschuldigd en worden ze verbannen van het door hun zo geliefde eiland. Verkocht als bedienden worden ze op een schip gezet naar de andere kant van de oceaan. Alle hoop lijkt verloren wanneer zij de rotsachtige kustlijn van Virginia voor zich zien. Lukt het hen om in de Nieuwe Wereld een nieuw begin te maken – samen?

*De verhalen van Laura Frantz' grootmoeder inspireerden haar tot het schrijven van romans over het koloniale leven. In *De bijenkoningin* speelt niet alleen het Amerikaanse koloniale leven een rol, maar ook het leven op een Schots landgoed.*

NUR 342

ISBN 978 90 435 3125 2

9 789043 531252

Kokboekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

www.kokboekencentrum.nl